ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Věry Šimůnkové a soudců Mgr. Josefa Straky a Mgr. Karla Ulíka ve věci

žalobkyně: **České přístavy, a.s.**
IČO: 45274592
sídlem Jankovcova 1627/16a, 170 00 Praha 7

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5

za účasti: **GasNet, s.r.o.**
IČO: 27295567
sídlem Klíšská 940/96, 400 01 Ústí nad Labem

zastoupen advokátkou JUDr. Veronikou Lukešovou
sídlem K novému sídlišti 200/12, 142 00 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 3. 2024, č. j. 032807/2024/KUSK,

takto:

I. **Žaloba se zamítá.**

II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

III. **Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Shodu s prvopisem potvrzuje: Mgr. E. M.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

Shrnutí podstaty sporu

1. V této věci se soud zabývá otázkou, zda byly splněny podmínky pro prodloužení doby platnosti územního rozhodnutí ve smyslu § 93 odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), účinném do 30. 6. 2024 (dále jen „stavební zákon"), které bylo vydáno na žádost osoby zúčastněné na řízení GasNet s.r.o. (dále jen „stavebník").

Dosavadní procesní vývoj

2. Městský úřad Mělník (dále jen „stavební úřad") rozhodnutím ze dne 29. 6. 2021, č. j. Výst. 2058/21/Tě (dále jen „**územní rozhodnutí**"), povolil stavebníkovi umístění liniové stavby technické infrastruktury „*REKO VTL DN 150 Mělník – most*" (dále jen „plynovod"), a to na pozemcích p. č. 2329/20 a 8063 v k. ú. Mělník a na pozemních p. č. 220/1, 220/5, 220/8, 224/1, 224/2, 225/1, 226/1, 227/1, 228/34, 228/35 a 228/40 v k. ú. Brozánky. Platnost územního rozhodnutí byla stanovena na 2 roky ode dne nabytí právní moci.

3. Mezi účastníky územního řízení však nebyla zahrnuta žalobkyně, ačkoliv je vlastníkem jednoho z pozemků, na němž má být plynovod umístěn, konkrétně pozemku parc. č. 2329/20 v k. ú Mělník (dále jen „pozemek žalobkyně"). V návaznosti na toto zjištění došlo k sérii jednání mezi stavebníkem a žalobkyní za účelem zřízení věcného břemene k umístění plynovodu na pozemku žalobkyně. Dohody se však dosáhnout nepodařilo. Stavební úřad mezitím zjistil své pochybení spočívající v tom, že v době územního řízení nejednal s osobu zúčastněnou jako s účastníkem, a proto žalobkyni i stavebníka vyzval k účasti na ústním jednání, které proběhlo dne 27. 10. 2022. Ani po něm však mezi stavebníkem a žalobkyní nedošlo k žádné dohodě ohledně soukromoprávního titulu k pozemku žalobkyně. Jelikož se blížilo uplynutí doby platnosti územního rozhodnutí, podal stavebník dne 10. 2. 2023 žádost o její prodloužení. V rámci řízení o žádosti proběhlo u stavebního úřadu dne 24. 4. 2023 další ústní jednání, při němž kromě otázky další platnosti územního rozhodnutí byly diskutovány též zájmy žalobkyně a stavebníka a možnost případné dohody mezi nimi.

4. Stavební úřad následně žádosti stavebníka vyhověl a svým rozhodnutím ze dne 10. 5. 2023, č. j. MUME-3696/VYS/23/HETE (dále jen „**prvostupňové rozhodnutí**"), prodloužil platnost územního rozhodnutí, a to do 3 let ode dne nabytí právní moci prvostupňového rozhodnutí. Stavební úřad vyšel z úvahy, že mezi žalobcem a osobou zúčastněnou sice dosud nedošlo k dohodě o umístění plynovodu na dotčeném pozemku, nicméně plynovod je energetickou stavbou zřizovanou ve veřejném zájmu, ke které je možno v případě nedosažení dohody s vlastníkem podle § 58 odst. 1 a odst. 2 zákona č. 458/2000 Sb., energetického zákona, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „energetický zákon") zřídit věcné břemeno v rámci vyvlastňovacího řízení, jsou-li současně splněny další podmínky dle zákona č. 184/2006 Sb., o vyvlastnění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o vyvlastnění"). V této souvislosti vzal též v úvahu nutnost zajistit dodávky energií, dřívější ohrožení mostního plynovodu v důsledku záplav i způsob žalobcem navržené realizace a jím vynaložené náklady. Současně vzal v potaz, že ostatní předpoklady, za kterých bylo územní rozhodnutí vydáno, zůstaly nezměněny a že byla prodloužena platnost závazných stanovisek vydaných dotčenými orgány. Souhrn těchto skutečností stavební úřad vyhodnotil jako relevantní důvod pro prodloužení doby platnosti územního rozhodnutí.

5. Na základě odvolání žalobkyně však žalovaný rozhodnutím ze dne 20. 7. 2023, č. j. 097258/2023/KUSK (dále jen „**první rozhodnutí žalovaného**“), prvostupňové rozhodnutí zrušil. Přisvědčil žalobkyni, že byla opomenuta jako účastník územního řízení, které nebylo územní rozhodnutí doručeno, tudíž ani nenabylo právní moci, a proto nebylo možno rozhodovat o prodloužení doby jeho platnosti. Tyto skutečnosti žalovaný vyhodnotil jako zásadní procesní vady, pro které muselo být prvostupňové rozhodnutí zrušeno. Navíc nenabylo-li územní rozhodnutí právní moci, bylo zcela bezpředmětné rozhodovat o prodloužení jeho platnosti, proto žalovaný současně se zrušením prvostupňového rozhodnutí rozhodl i o zastavení řízení o prodloužení platnosti územního rozhodnutí.

6. Na základě žaloby stavebníka však Krajský soud v Praze rozsudkem ze dne 18. 12. 2023, č. j. 51 A 69/2023-77 (dále jen „**první rozsudek**“), první rozhodnutí žalovaného zrušil a vrátil mu věc k dalšímu řízení. Soud sice připustil, že opomenutí žalobkyně jako účastnice územního řízení představovalo procesní vadu, zároveň však přisvědčil stavebníkovi, že i navzdory této vadě nešlo vyloučit fikci doručení ve smyslu § 84 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v rozhodném znění (dále jen „správní řád“), za situace, byla-li by žalobkyně s prvostupňovým rozhodnutím prokazatelně fakticky seznámena. Na základě doplňujícího dokazování soud zjistil, že k prokazatelnému seznámení žalobkyně s prvostupňovým rozhodnutím došlo nejpozději při ústním jednání na stavebním úřadě dne 27. 10. 2022. Od tohoto data tudíž nastala fikce doručení ve smyslu § 84 odst. 2 správního řádu, čímž současně došlo dle § 83 odst. 2 téhož zákona k aktivaci běhu náhradní lhůty 90 dnů pro podání odvolání, jejíž poslední den připadl na 25. 1. 2023. Žalobkyně však do uvedeného data odvolání nepodala, učinila tak až dne 25. 8. 2023. Soud se proto neztotožnil s právním hodnocením žalovaného, že územní rozhodnutí nikdy nenabylo právní moci a že žalobkyně proti němu stále může podat odvolání. Soud naopak vyslovil závazný právní názor, že územní rozhodnutí bylo v rozhodné době již pravomocné (nabylo právní moci dne 26. 1. 2023), takže stavební úřad byl oprávněn věcně projednat žádost o prodloužení jeho platnosti.

7. Žalobkyně se proti prvnímu rozsudku bránila kasační stížnosti, řízení o ní však bylo zastaveno pro nezaplacení soudního poplatku [viz usnesení Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 23. 2. 2024, č. j. 8 As 11/2024-23].

8. V důsledku závazného právního názoru vysloveného prvním rozsudkem tudíž „obživlo“ prvostupňové rozhodnutí, a současně s tím i odvolací řízení zahájené původním odvoláním žalobkyně. Ta své odvolání doplnila podáním ze dne 13. 2. 2024, v němž namítala, že stavebník nedostatečně odůvodnil, proč nedosáhl zřízení věcného břemene smluvní cestou, rozpor plynovodu s cíli a úkoly územního plánování, rozpor prodloužení platnosti územního rozhodnutí s oprávněnými zájmy žalobkyně, ochranu vodních poměrů na pozemku žalobkyně. Žalovaný však rozhodnutím ze dne 7. 3. 2024, č. j. 032807/2024/KUSK (dále jen „**napadené rozhodnutí**“), odvolání žalobkyně zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Vyšel ze závazného právního názoru soudu, že územní rozhodnutí nabylo právní moci již 26. 1. 2023, tedy bylo pravomocné již v době rozhodování stavebního úřadu. Ten proto mohl rozhodnout o prodloužení jeho platnosti. Smyslem prodloužení platnosti územního rozhodnutí podle § 93 odst. 3 stavebního zákona je zachování práva žadatele provést stavbu na základě již vydaného pravomocného rozhodnutí. Žadatel musí zdůvodnit, proč stavbu neprovedl, znovu se však již neposuzují hlediska ve smyslu § 90 stavebního zákona. Jak uvedl stavebník, z důvodu neuzavření smlouvy byl k tomuto nucen pro

dosažení soukromoprávního titulu potřebného pro realizaci plynovodu. K námitce ohledně postupu podle vyvlastňovacího zákona z důvodu nedosažení dohody o věcném břemeni žalovaný uvedl, že stavební úřad seznámil žalobkyni s dalším postupem v navazujících řízeních s ohledem na vzniklou situaci.

II. Obsah žaloby

9. Žalobkyně namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. V odvolání se bránila tím, že stavební úřad opomenul její účast v územním řízení a že v návaznosti na první rozsudek doplnila odvolání o další námitky. Polovina odůvodnění napadeného rozhodnutí je však jen okopírováním prvostupňového rozhodnutí. Žalovaný pouze posoudil, zda se územní rozhodnutí dostalo do sféry žalobkyně, k čemuž jen převzal argumentaci prvního rozsudku. Zbylé námitky nedostatečně vypořádal třemi strohými odstavci a ignoroval doplnění odvolání. Žalobkyně má dokonce podezření, že se doplnění odvolání o další námitky (*zjevně myšleno doplňující podání ze dne 13. 2. 2024 – pozn. soudu*) vůbec nedostalo do sféry oprávněné úřední osoby.

10. Žalobkyně dále považuje za nedůvodné prodloužení platnosti územního rozhodnutí s odkazem na komentářovou literaturu k § 93 a § 115 odst. 4 stavebního zákona. Při prodloužení je nutné posoudit, zda nenastala změna poměrů, která by prodloužení bránila (k čemuž poukazuje na rozsudky NSS ze dne 23. 8. 2017, č. j. 2 As 26/2017-44, a Krajského soudu v Brně ze dne 20. 10. 2014, č. j. 62 A 74/2012-224). Stavebník však důvody pro prodloužení platnosti územního rozhodnutí netvrdil a nedoložil. Uvedl, proč je realizace plynovodu potřeba, ale nikoliv, proč plynovod nerealizoval po dobu platnosti územního rozhodnutí. Je-li důvodem skutečnost, že se nepodařilo získat soukromoprávní titul k pozemku žalobkyně smluvní cestou, tak to prodloužení platnosti územního rozhodnutí neodůvodňuje. Vyřešení majetkoprávních aspektů nemohlo trvat jednotky let, v řízení podle zákona č. 184/2006 Sb., o odnětí nebo omezení vlastnického práva k pozemku nebo ke stavbě (zákon o vyvlastnění), v rozhodném znění (dále jen „zákon o vyvlastnění“) jsou předpokládány lhůty v řádu týdnů.

11. Žalobkyně rovněž namítá, že stavebník nedoložil, které kroky k získání soukromoprávního titulu vůči žalobkyni učinil, tedy zda postupoval bez zbytečného odkladu. Stavebník má přitom s projekty rozsáhlé zkušenosti, proto nemůže postačovat, pokud jen obecně odkáže na ekonomické důvody. Pakliže stavebník upřednostnil jiné investiční záměry, zřejmě nepřikládal plynovodu význam. Stavebník měl doložit, že jeho majetkové poměry po celou dobu platnosti územního rozhodnutí neumožňovaly realizaci plynovodu.

12. Žalobkyně dále namítá, že plynovod je v rozporu s požadavky § 90 odst. 2 stavebního zákona ve spojení s § 93 odst. 3 téhož zákona, z nichž plyne povinnost posoudit soulad územně plánovací dokumentace s cíli a úkoly územního plánování. Byla-li tato otázka v řízení o žádosti posouzena nesprávně, je dle žalobkyně namístě se jí opět zabývat, neboť vady řízení nelze řetězit. Podle § 2 odst. 2 písm. b) bod 1 energetického zákona je sice plynárenská distribuční soustava zřizována a provozována ve veřejném zájmu, to však dle žalobkyně neplatí absolutně a je nutné poměřování se zájmy dotčených vlastníků pozemků. Přeložku plynovodu lze s ohledem na zásadu přiměřenosti připustit jen. je-li nová trasa plynovodu nezbytná. Stará trasa plynovodu pod mostem Josefa Straky je ve správě stavebníka, a proto je nová trasa plynovodu nadbytečná. Stavebník přitom neprokázal, že trasa plynovodu pod mostní konstrukcí je neopravitelná. Letmá zmínka o dosluhujícím plynovodu z roku 1962 nemůže být důvodem přetrasování. Není validní rozpor původní

trasy se stávající právní úpravou, neboť umisťování a provádění staveb se řídí právní úpravou platnou v době povolování stavby.

13. Žalobkyně má rovněž za to, že umístění plynovodu je s ohledem na tvar jejího pozemku zjevně nepřiměřené. Zatímco dosavadní trasování jde po okraji pozemku, nové jde příčně přes pozemek, což omezuje jeho využitelnost s ohledem na ochranné pásmo 4 m a bezpečnostní pásmo 20 m na obě strany osy plynovodu. Podélné pozemky jsou přitom významné pro říční logistiku. Pozemek žalobkyně je součástí veřejného přístavu Mělník, u nichž je dán veřejný zájem na fungování a rozvoji sítě TEN-T podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1315/2013 ze dne 11. 12. 2013 a na zajištění plnění úkolů veřejných přístavů s ochranou funkcí podle zákona č. 114/1995 Sb., o vnitrozemské plavbě, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o vnitrozemské plavbě“). Prodloužení platnosti územního rozhodnutí je proto v rozporu s oprávněnými zájmy žalobkyně, která ztrácí právní jistotu a nemůže připravovat investiční akce.

14. Žalobkyně konečně namítá, že umístění plynovodu je nepřípustné z hlediska vodních poměrů. Odkazuje přitom na fotografie svého pozemku z ledna 2024 mající prokazovat jeho zaplavení. Vodoprávní úřad sice dne 26. 4. 2021 vydal souhlasné závazné stanovisko podle § 17 zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (vodní zákon), v rozhodném znění (dále jen „vodní zákon“), nicméně nelze k němu přihlížet, protože se nevyjádřil k umístění plynovodu v aktivní zóně záplavového území. Podle § 67 odst. 1 vodního zákona měla být posouzena nezbytnost realizace plynovodu, v odůvodnění však absentuje. Žalovaný se tak měl zabývat legalitou vodoprávního souhlasu. S ohledem na § 93 odst. 3 stavebního zákona je vodoprávní úřad v řízení o prodloužení platnosti územního rozhodnutí oprávněn vydat navazující závazné stanovisko, jehož předmětem je posouzení případných změn v území. Přestože územní rozhodnutí nabylo právní moci, nemůže být pro vady vodoprávního souhlasu právním základem pro prodloužení práva umístit plynovod.

III. Další vyjádření účastníků a osob zúčastněných

15. Žalovaný považuje žalobu za nedůvodnou. Odkazuje na první rozsudek a shrnuje důvody, proč žalobkyni jakožto opomenuté účastnici územního řízení marně uplynula lhůta pro podání odvolání proti územnímu rozhodnutí, které nabylo právní moci dne 26. 1. 2023. Dále žalovaný připomíná, že v řízení o prodloužení platnosti územního rozhodnutí se znovu neposuzují hlediska podle § 90 stavebního zákona, jelikož o umístění stavby již bylo pravomocně rozhodnuto. Posuzuje se zachování práva provést stavbu. K námitce ohledně postupu podle vyvlastňovacího zákona žalovaný uvádí, že stavební úřad si o možnosti vyvlastňovacího řízení pouze učinil předběžný úsudek, ale konkrétní rozhodnutí bude na vyvlastňovacím úřadu. K námitce nedostatečného odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že odůvodnění splňuje náležitosti § 68 odst. 3 správního řádu. Žalobkyně odvolání doplnila podáním ze dne 13. 2. 2024, které mu však došlo až po vydání napadeného rozhodnutí. Tyto odvolací důvody byly uplatněny až po zákonné odvolací lhůtě, proto k nim nebylo možné přihlížet. Žalobu navrhuje zamítnout.

16. Stavebník rovněž považuje žalobu za nedůvodnou. Poukazuje na průběh správního řízení i na svá jednání s žalobkyní, z nichž je zřejmé, proč musel požádat o prodloužení platnosti územního rozhodnutí, k čemuž se napadené rozhodnutí přezkoumatelně vyjádřilo. Stavebník dále poukazuje na § 93 odst. 3 stavebního zákona ve spojení s § 82 odst. 4 správního řádu, podle nichž okamžikem vydání prvostupňového rozhodnutí nastala

koncentrace řízení. Žalobkyně přitom v návaznosti na zrušující rozsudek nenavrhla žádné nové důkazy, ale uvedla pět námitek, které se netýkaly právní moci územního rozhodnutí. Skutečnosti doplněné v obnoveném odvolacím řízení přitom mohla uvést již v červnu 2023. Námitky proti územnímu rozhodnutí přitom nejsou relevantní při rozhodování o prodloužení platnosti. Povinností stavebního úřadu bylo pouze zkoumá důvody uvedené žadatelem pro prodloužení platnosti a posoudit, zda nedošlo ke změně podmínek v území natolik podstatně, že jim územní rozhodnutí již neodpovídá (srov. rozsudky NSS ze dne 23. 8. 2017, č. j. 2 As 26/2017-47, a ze dne 8. 8. 2017, č. j. 6 As 74/2017-27). Změnou podmínek v území přitom žalobkyně neargumentovala, s tím se přitom vypořádal již stavební úřad a dotčené orgány v rámci prodloužení závazných stanovisek. Stavebník rovněž nesouhlasí s tím, že by svou žádost ze dne 10. 2. 2023 o prodloužení platnosti územního rozhodnutí dostatečně neodůvodnil. Připouští, že nezískání soukromoprávního titulu k pozemku žalobkyně za účelem provedení plynovodu sice není samo o sobě důvodem k prodloužení platnosti územního rozhodnutí. On se však tento soukromoprávní titul získat snažil, k čemuž předkládá záznam komunikace s žalobkyní od srpna 2021, jež předcházela podání žádosti o prodloužení platnosti na začátku roku 2023, neboť uzavření dohody s žalobkyní do dne 31. 7. 2023 (kdy měla původní platnost skončit) se mu jevilo nepravděpodobné. Připouští, že vlastní žádost ze dne 10. 2. 2023 odůvodnil stručně odkazem na „provozní a ekonomické důvody“, tato tvrzení však doplnil při ústím jednání dne 24. 4. 2023 s poukazem na neshody s žalobkyní, v důsledku čehož již vynaložil finanční prostředky a hrozí zmaření investice. Nikdy přitom netvrdil, že k realizaci nepřistoupil z důvodu nedostatku finančních prostředků, jak tvrdí žalobkyně. K vyvlastnění přitom mohl přistoupit i dříve než v červnu 2023, ale vzhledem k okolnostem shledal za logické, že posečkal. Ač se správní orgány vyjádřily k žádosti o prodloužení platnosti územního rozhodnutí stručně, nejednalo se o zcela formální proceduru. K dalším žalobním námitkám stavebník uvádí, že nejsou pro rozhodování o prodloužení platnosti územního rozhodnutí relevantní, neboť se nejedná o opakované územní řízení, k čemuž poukázal na závěry rozsudků NSS ze dne 20. 8. 2014, č. j. 7 As 111/2014-43, nebo ze dne 8. 8. 2017, č. j. 6 As 74/2017-27.

17. Žalobkyně zareagovala na vyjádření žalovaného i stavebníka obsáhlou replikou. Sice připouští, že jí uplynula odvolací lhůta pro podání odvolání proti územnímu rozhodnutí, to ale neznamená, že by žalovaný nebyl povinen vypořádat odvolací námitky směřující proti prvostupňovému rozhodnutí, neboť po jeho „obživnutí“ se řízení o prodloužení platnosti územního rozhodnutí vrátilo do fáze odvolacího řízení. Žalovaný proto nemohl ignorovat námitky obsažené v jejím doplňujícím odvolání ze dne 13. 2. 2024, ale byl povinen se s nimi přezkoumatelným způsobem vypořádat, což však neučinil. Jestliže odvolací námitky směřují do právních otázek, nelze na ně vztáhnout ustanovení o koncentraci řízení. Za nedostatečně vypořádanou rovněž shledává její námitku směřující do důvodů prodloužení platnosti územního rozhodnutí, neboť příslušnou část na str. 6 napadeného rozhodnutí považuje pouze za generický odstavec neobsahující žádnou úvahu správních orgánů. V reakci na vyjádření stavebníka žalobkyně uvádí, že bylo jeho povinností již v žádosti dostatečně specifikovat a doložit její důvody. Dále argumentuje proti umístění plynovodu, které s ohledem na tvar svého pozemku považuje za neproporcionální, poukazuje přitom na své povinnosti provozovatele veřejného přístavu ve smyslu zákona o vnitrozemské plavbě. V případě zřízení plynovodu by jí bylo do budoucna znemožněno racionální využití jejího pozemku. S ohledem na uvedené trvá na zrušení napadeného rozhodnutí.

IV. Posouzení žaloby

18. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas [§ 2 odst. 2 věty první ve spojení s § 1 odst. 4 písm. e) zákona č. 416/2009 Sb., o urychlení výstavby dopravní, vodní a energetické infrastruktury a infrastruktury elektronických komunikací (liniový zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „liniový zákon“)] a osobou k tomu oprávněnou. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

19. Soud rozhodl ve věci samé bez nařízení ústního jednání, neboť s tímto postupem žalobkyně souhlasila a žalovaný nevyjádřil ve lhůtě stanovené soudem nesouhlas (§ 51 odst. 1 s. ř. s.). O žalobě soud rozhodl ve lhůtě 90 dnů (§ 2 odst. 2 věty druhé liniového zákona)

20. Žaloba je nedůvodná.

Limity přezkumu územního rozhodnutí v řízení o prodloužení jeho platnosti

21. Jak již bylo shrnuto, podstatou sporu je otázka možnosti prodloužit platnost územního rozhodnutí.

22. Podle § 93 odst. 1 stavebního zákona „[ú]*zemní rozhodnutí o umístění stavby, změně využití území, změně vlivu užívání stavby na území a o dělení nebo scelování pozemků platí 2 roky ode dne nabytí právní moci, nestanoví-li stavební úřad v odůvodněných případech lhůtu delší, nejdéle však 5 let.*“

23. Podle § 93 odst. 2 stavebního zákona „[p]*odmínky územního rozhodnutí o umístění stavby, změně využití území nebo změně vlivu užívání stavby na území platí po dobu trvání stavby či zařízení nebo užívání území, nedošlo-li z povahy věci k jejich konzumaci.*“

24. Podle § 93 odst. 3 stavebního zákona „[d]*obu platnosti územního rozhodnutí může stavební úřad na odůvodněnou žádost prodloužit; podáním žádosti se běh lhůty platnosti rozhodnutí staví. Na řízení o prodloužení lhůty platnosti rozhodnutí se vztahují přiměřeně ustanovení o územním řízení s tím, že veřejné ústní jednání se nekoná a závazná stanoviska, námitky nebo připomínky lze podat ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení oznámení o zahájení řízení, jinak se k nim nepřihlíží.*“

25. K tomuto NSS v rozsudku ze dne 20. 8. 2014, č. j. 7 As 111/2014-43, vysvětlil, že „[o] *umístění předmětné stavby bylo rozhodnuto územním rozhodnutím ze dne 16. 7. 2009, které nabylo právní moci dne 19. 8. 2009. Soulad záměru z hledisek uvedených v ust. § 90 stavebního zákona (odstupy od sousedních staveb, oslunění stávajících bytových domů, zachování pohody bydlení, řešení parkovacích stání pro umisťovanou stavbu, nároků stavby na dopravní a technickou infrastrukturu, jakož i vliv na životní prostředí) posuzoval stavební úřad v tomto územním řízení. V souladu s odbornou literaturou je třeba doplnit i to, že v řízení o prodloužení platnosti územního rozhodnutí se znovu hlediska ve smyslu ust. § 90 stavebního zákona neposuzují, protože o umístění stavby již bylo pravomocně rozhodnuto, ale posuzuje se pouze zachování práva žadatele provést stavbu na základě již vydaného a pravomocného územního rozhodnutí.*“ Podmínky územního rozhodnutí trvají neomezeně dlouho bez ohledu na pozdější změnu poměrů v území pouze po dobu trvání stavby, přičemž územní rozhodnutí představuje limit využití území a nelze jej „změnit“ ani změnou územně plánovací dokumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 12. 9. 2012, č. j. 1 As 107/2012-139, č. 2742/2013 Sb. NSS). Proto je třeba před provedením stavby – až na výjimky stanovené v § 93 odst. 4 stavebního zákona –vycházet ze zásady, že doba platnosti územního rozhodnutí je omezena na „základní“ dobu platnosti 2 let od jeho právní moci s možností prodloužení

až na dobu 5 let. Právě v této době musí být alespoň zahájeno provádění stavby, neboť po marném uplynutí nejzazší doby 5 let již územní rozhodnutí musí pozbýt platnosti. Je tomuto tak proto, že rozhodování v území probíhá ve vztahu k okolnostem, které se plynutím času mohou podstatným způsobem změnit.

26. Zdejší soud v souvislosti s touto věcí již dříve vyložil (srov. jeho odst. 29-31 a odst. 39 prvního rozsudku), že řízení o žádosti stavebníka o prodloužení doby platnosti již vydaného a pravomocného územního rozhodnutí není opakovaným územním řízením, proto v něm žalobkyně nemůže dodatečně uplatňovat námitky proti stavebnímu záměru plynovodu, které měly své procesní místo právě v územním řízení. V této souvislosti lze zopakovat nosné závěry tam citovaného (viz odst. 30 prvního rozsudku) rozsudku NSS ze dne 20. 8. 2014, č. j. 7 As 111/2014-43, který mj. vyložil, že „***v řízení o prodloužení platnosti územního rozhodnutí se znovu hlediska ve smyslu ust. § 90 stavebního zákona neposuzují, protože o umístění stavby již bylo pravomocně rozhodnuto, ale posuzuje se pouze zachování práva žadatele provést stavbu na základě již vydaného a pravomocného územního rozhodnutí. Nejedná se tedy o opakované územní řízení.*** *K tomu srv. např. Roztočil, A., Hrůšová, K., Lachmann, M., Potěšil, L.: Stavební zákon. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck 2013, komentář k § 93 odst. 3, kde se uvádí, že "Základním smyslem prodloužení platnosti územního rozhodnutí dle § 93 odst. 3 StavZ je toliko zachování práva žadatele provést stavbu na základě již vydaného a pravomocného územního rozhodnutí za podmínek v tomto rozhodnutí stanovených, a to za předpokladu, že žadatel uvede důvody, pro které nepožádal o vydání stavebního povolení, resp. nezapočal s realizací záměru v souladu s územním rozhodnutím*“ (zdůraznění zde i dále v textu provedeno zdejším soudem; obdobně srov. rozsudky NSS ze dne 8. 8. 2017, č. j. 6 As 74/2017-28, ze dne 20. 8. 2020, č. j. 7 As 113/2020-23, ze dne 22. 12. 2015, č. j. 4 As 232/2015-46, ze dne 30. 7. 2020, č. j. 9 As 9/2020-17, odst. 24, či ze dne 4. 4. 2023, č. j. 7 As 81/2022-32, odst. 18).

27. Jinak řečeno, v řízení o žádosti o prodloužení doby platnosti územního rozhodnutí nelze zkoumat podmínky pro jeho vydání, ale lze posuzovat jen to, zda v mezidobí nedošlo k takové změně okolností, v jejichž důsledku by bylo nutno územní rozhodnutí považovat za „zastaralé“. Rozhodujícím kritériem by přitom měly být především veřejné zájmy chráněné (nejen) stavebním zákonem, ale též oprávněné zájmy dotčených sousedů.

28. Ve vztahu k nyní posuzované věci je tedy podstatné, že v rámci odvolacího řízení, z něhož vzešlo napadené rozhodnutí, již žalobkyně neměla prostor brojit proti zákonnosti územního rozhodnutí, resp. nemohla již zpochybňovat existenci důvodů pro jeho vydání. Jednalo se totiž o druhý stupeň řízení o prodloužení jeho platnosti, v němž platí shora popsané limity přezkumu. Nevyužila-li žalobkyně (byť jako opomenutý účastník územního řízení) možnost podat proti územnímu rozhodnutí odvolání v „náhradní“ odvolací lhůtě 90 dnů od faktického seznámí s ním (srov. odst. 50 prvního rozsudku), pak již neměla prostor namítat, že záměr stavebníka nevyhovoval zákonným požadavkům pro vydání územního rozhodnutí. V navazujícím řízení o prodloužení doby platnosti územního rozhodnutí proto mohla namítat již jen to, zda od doby jeho vydání došlo k nějaké podstatné změně okolností v dotčeném území, pro které by předmětné územní rozhodnutí již pozbylo aktuálnosti.

29. Námitky tohoto druhu (tj. změnu skutkového nebo právního stavu oproti době vydání územního rozhodnutí dne 29. 6. 2021) však žalobkyně neuplatnila. Argumentace veškerých jejích námitek směřovala proti zákonnosti a věcné správnosti vlastního územnímu rozhodnutí, resp. proti tomu, že záměr stavebníka na umístění plynovodu nevyhovuje požadavkům stavebního zákona. Tedy přesně proti tomu, co v řízení o prodloužení doby platnosti územního rozhodnutí již nelze znovu posuzovat.

30. S přihlédnutím ke shora popsaným procesním limitům soud považuje za přezkoumatelné vypořádání odvolacích námitek i prosté konstatování žalovaného, že hlediska ve smyslu § 90 stavebního zákona již nejsou v řízení o žádosti o prodloužení doby platnosti územního rozhodnutí posuzována (viz str 5-6 napadeného rozhodnutí). Jde sice o vypořádání značně stručné, nicméně jelikož žalovaný neměl prostor k hlubšímu zkoumání otázek otevíraných v předmětných námitkách, lze daný způsob vypořádání považovat za dostatečný.

31. Soud nepřehlíží, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí není explicitně zmiňováno doplnění žalobkynina odvolání ze dne 13. 2. 2024, ačkoliv z obsahu správního spisu vyplývá, že bylo doručeno do datové schránky žalovaného dne 19. 2. 2024, tedy ještě před vydáním napadeného rozhodnutí. Žalobkyni lze tedy přisvědčit potud, že v kontextu jejího doplňujícího odvolání ze dne 13. 2. 2024 je napadené rozhodnutí skutečně poměrně strohé. Zároveň však soud neshledává, že by tato skutečnost měla vliv na přezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Z obsahu předmětného podání ze dne 13. 2. 2024 totiž vyplývá, že bylo založeno výhradně na námitkách vztahujících se k nedostatkům vlastního územního řízení, tedy přesně k tomu druhu otázek, které v řízení o prodloužení doby platnosti již nebylo možno přezkoumávat (viz výše odst. 26 až 29 tohoto rozsudku). Jakkoli si lze představit přesvědčivější způsob odůvodnění, tak zároveň nelze přehlížet, že žalovaný by ani při hlubším zaměření na obsah doplňujícího podání ze dne 13. 2. 2024 stejně neměl prostor se podrobněji vyjádřit k tam otevíraným otázkám. Ostatně NSS v rozsudku ze dne 18. 4. 2018, č. j. 10 As 211/2017-47, shledal, že „[ú]*kolem správních soudů není zajišťovat účastníkům vždy a po všech stránkách bezvadná správní rozhodnutí, nýbrž ochránit je před hmotněprávními pochybeními správních orgánů a před takovými vadami správního řízení, které by ve svém důsledku mohly mít vliv na hmotněprávní postavení účastníků.*“ V tomto kontextu způsob odůvodnění napadeného rozhodnutí obstojí.

32. Vzhledem ke shora specifikovanému rozsahu toho, co lze v řízení o prodloužení doby platnosti přezkoumávat, jsou zjevně nedůvodné žalobní body, jimiž se žalobkyně domáhá posouzení souladu plynovodu s cíli a úkoly územního plánování včetně otázky vhodnosti zvolené trasy plynovodu přímo středem pozemku žalobkyně, a nikoliv po dosavadní trase vedoucí po mostě Josefa Straky, tj. mimo pozemek žalobkyně. Tyto otázky bylo namístě řešit ve vlastním územním řízení, nikoliv však v řízení o prodloužení platnosti územního rozhodnutí z něj vzešlého.

33. Nejinak je tomu i z hlediska žalobních bodů brojících proti nedostatečnému posouzení přiměřenosti zásahu do vlastnických práv k pozemku žalobkyně a k jí provozovanému veřejnému přístavu Mělník. Je proto bezpředmětné se podrobněji zabývat výkladem žalobkyní odkazovaných ustanovení zákona o vnitrozemské plavbě či souvisejících evropských nařízení. V souvislosti s pozemkem žalobkyně soud pro úplnost dodává, že otázka přiměřenosti zásahu do vlastnického práva ve vztahu k tomuto pozemku bude muset být hodnocena též vyvlastňovacím úřadem v rámci vyvlastňovacího řízení (čili předmětná námitka ještě není pro žalobkyni zcela „ztracena“). Totéž lze vztáhnout i k provozování veřejného přístavu, jež je s vlastnictvím pozemku žalobkyně úzce spojeno.

34. Obdobně je tomu i v případě žalobních bodů brojících proti nedostatečnému posouzení otázky vlivu plynovodu na vodoprávní poměry na pozemku žalobkyně. Nutno podotknout, že žalobkyně v řízení před žalovaným ani před stavebním úřadem nenamítala změnu vodoprávních poměrů oproti stavu, který tu byl v době vydání územního rozhodnutí, ačkoliv tato otázka by v řízení o prodloužení platnosti mohla být relevantní. Podstata jejích námitek směřujících do problematiky vodních poměrů se týkala výhradně rozporování

závěrů závazného stanoviska vodoprávního úřadu vydaného podle § 17 vodního zákona, materiálně tedy opětovného posouzení již jednou posouzených vodohospodářských poměrů. Čili opět do otázek, jež nebyl žalovaný oprávněn v řízení o prodloužení doby platnosti územního rozhodnutí vůbec přezkoumávat. Z tohoto důvodu soud neprováděl důkaz žalobkyní předkládanými fotografiemi z ledna 2024, jež měly prokazovat zaplavení jejího pozemku, neboť tento důkaz byl navrhován právě ke zpochybnění zákonnosti závazného stanoviska vodoprávního úřadu, k němuž však v řízení o prodloužení platnosti již nebyl prostor.

35. Soud znovu podotýká, že pokud by žalobkyně v řízení před žalovaným nebo stavebním úřadem namítala změnu poměrů v místě plánované stavby plynovodu (a případně k těmto tvrzením navrhla přiléhavé důkazy), pak by byla situace odlišná, neboť námitky tohoto druhu by v řízení o prodloužení platnosti měly své opodstatnění. Opět je však třeba zdůraznit, že námitky vznášené žalobkyní v průběhu správního řízení takto koncipovány nebyly. Jejich podstata směřovala do zpochybnění možnosti vůbec vydat předmětné územní rozhodnutí, od čehož se odvíjela i podstata navazujících žalobních bodů, které jsou proto celkově nedůvodné.

36. S ohledem na uvedené soud považuje za bezpředmětné se podrobněji zabývat stavebníkem zdůrazňovanou otázkou, zda se na námitky vznášené žalobkyní proti umístění plynovodu vztahovala ustanovení o koncentraci námitek územního řízení.

Odůvodnění stavebníkovy žádosti

37. Za jediný žalobní bod, který přiléhavě směřuje do věcné podstaty řízení o prodloužení platnosti, lze považovat žalobní tvrzení, že žádost stavebníka o prodloužení doby platnosti územního rozhodnutí není dostatečně odůvodněná. Dle žalobkyně se od tohoto nedostatku rovněž odvíjí nepřezkoumatelnost odůvodnění prvostupňového i napadeného rozhodnutí.

38. Soud předně konstatuje, že odůvodnění vlastní žádosti není odpovědností správních orgánů, ale primárně samotného stavebníka, který usiluje o to, aby platnost jeho územního rozhodnutí byla prodloužena. Zároveň však nelze přehlédnout, že právě ve věcech týkajících se řízení o prodloužení platnosti (nejen územního) rozhodnutí judikatura opakovaně dovodila, že podmínkou pro vyhovění žádosti je její dostatečné odůvodnění ze strany stavebníka. Ostatně i § 93 odst. 3 stavebního zákona stanoví, že „[d]*obu platnosti územního rozhodnutí může stavební úřad na odůvodněnou žádost prodloužit*“, z čehož je vyplývá, „*že stavebník musí uvést relevantní důvody pro nutnost prodloužení stavebního povolení, a tyto důvody je povinen stavební úřad poměřovat s chráněnými zájmy a právy subjektů dotčených stavební činností*“ (podle rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 20. 10. 2014, č. j. 62 A 74/2012-224; jež se vztahoval k takřka identicky koncipované úpravě prodlužování platnosti stavebního povolení dle § 115 odst. 4 stavebního zákona). Nejpodrobněji se k náležitostem odůvodnění stavebníkovy žádosti o prodloužení doby platnosti územního rozhodnutí vyjádřil NSS v žalobkyní odkazovaném rozsudku ze dne 23. 8. 2017, č. j. 2 As 26/2017-44 (dále souhrnně jen „rozsudek NSS 2 As 26/2017“), odst. 21 až 23:

„*[21] Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem, že na základě ničím nepodložených důvodů žádosti o prodloužení územního povolení, že žadatel na realizaci záměru neměl a nemá peníze, přičemž neuvádí, kdy by je mohl mít, dále, že měl zatím jiné priority, přičemž neuvádí, že se tato situace změnila, a že je zde komplikované majetkové vypořádání, které ničím nedoložil, jakožto jediného podkladu pro rozhodnutí, nemohly být správní orgány v rámci svého správního*

uvážení schopny dospět k závěru, že nejenže platnost územního rozhodnutí prodlouží, ale rovněž, že tak učiní na maximální možnou dobu pěti let.

[22] Zdůvodnění správních orgánů, že je obecně známo, že realizace liniových staveb je finančně i časově náročná, nemůže obstát. Při akceptaci takového odůvodnění by stačilo, aby stavebník o prodloužení platnosti územního povolení pouze požádal a automaticky by mu bylo vyhověno a platnost územního rozhodnutí by byla prodloužena na maximální možnou dobu pěti let. Stavební zákon ale s takovouto možností nepočítá, a nepovažuje takového žadatele (tj. stavebníka liniové stavby) za jakkoli privilegovaného. Diskreční pravomoc správních orgánů má své meze, které nemůže správní orgán překročit, aby se nejednalo o nepřípustnou libovůli. Poněvadž správní orgány zdůvodnily prodloužení doby platnosti územního rozhodnutí pouze obecně známou náročností výstavby liniových staveb a vůbec se nezabývaly tím, proč prodloužily platnost územního rozhodnutí o maximálně možnou dobu, tedy o pět let, je rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

[23] Nutno tedy uzavřít, že odůvodnění žádosti o prodloužení doby platnosti územního rozhodnutí bylo nedostatečné, pouze formální, a nemohlo se stát relevantním podkladem pro kladné rozhodnutí ve věci, které zablokovalo poměry v území na dalších pět let. Žadatel neuvedl žádnou skutečnost, která by mohla vést k závěru, že jeho záměr bude v přiměřené době realizován. Nejvyšší správní soud nepopírá úmysl žadatele realizovat záměr stavby přeložky silnice I/46, ani to, že se neprodloužením doby platnosti územního povolení předmětná stavba zkomplikuje, nicméně, bylo jen na něm, aby svou žádost náležitě odůvodnil, neboť prodloužení doby platnosti územního rozhodnutí nelze považovat za automatizmus."

39. Ve vztahu k nyní posuzované věci nelze přehlédnout, že stavebníkova žádost o prodloužení doby platnosti územního rozhodnutí ze dne 10. 2. 2023 byla odůvodněna toliko tím, že „[z] *ekonomických a provozních důvodů (posun zahájení realizace plynovodu na rok 2024 či rok 2025) Vás žádáme o prodloužení platnosti územního rozhodnutí o 3 roky.*" Soud připouští, že takové odůvodnění žádosti je skutečně dosti vágní a na první pohled nesplňuje požadavky kladené shora citovanou judikatura.

40. Na druhou stranu: Jak vyplývá rovněž z obsahu výše odkazované judikatury, smyslem jí přijatých závěrů bylo zabránit především paušálnímu vyhovování vágně odůvodněných žádostí, u nichž ze strany stavebního úřadu neproběhlo žádné bližší zkoumání důvodů. Např. ve věci posuzované ve shora citovaném rozsudku NSS 2 As 26/2017 šlo o situaci, kdy (tam činný) stavební úřad bez bližšího zkoumání vyhověl žádosti Ředitelství silnic a dálnic (dále jen „ŘSD") o prodloužení platnosti územního rozhodnutí na stavbu silničního obchvatu, aniž by v průběhu řízení byly tyto všeobecně uváděné důvody blíže objasněny. Právě předchozí laxní přístup ŘSD coby žadatele, vágní odůvodnění jeho žádosti a její následné nekritické schválení (tam činným) stavebním úřadem byly jádrem výtek ze strany NSS i krajského soudu (viz zejm. odst. 24 rozsudku NSS 2 As 26/2017)

41. To je však rozdíl oproti nyní posuzované věci, kdy stavební úřad žádosti stavebníka ze dne 10. 2. 2023 nevyhověl automaticky, ale v průběhu řízení se tyto důvodu pokusil objasnit. Jak vyplývá z obsahu správního spisu, dne 24. 4. 2023 proběhlo u stavebního úřadu ústní jednání za účasti žalobkyně i stavebníka, při němž byla otázka relevance důvodů pro prodloužení platnosti diskutována. Ze záznamu z tohoto ústního jednání vyplývá (viz protokol ze dne 24. 4. 2023, č. j. MUME-3086/VYS/23/HETE, na č. l. 3 spisu stavebního úřadu), že žalobkyně při něm mj. uvedla, že „*s ohledem na skutečnost, že investor za celou dobu platnosti územního rozhodnutí nedošel se společností České přístavy ke shodě, nelze očekávat, že*

shody bude dosaženo při prodloužení platnosti územního rozhodnutí,“ a stavebník při témže jednání mj. uvedl, že „*k námitce vztahující se k prodloužení platnosti ÚR z důvodu dosavadní nerealizace záměru GasNet uvádí, že se nepodařilo získat soukromoprávní titul k pozemku Českých přístavů smluvní cestou. V souvislosti se stavbou již GasNet vynaložil finanční prostředky. Hrozí změření investice.*“ Takto zaznamenaný průběh ústního jednání naznačuje, že se stavební úřad nejenže pokoušel objasnit důvody podané žádosti (což je značný rozdíl oproti paušálně schvalujícímu přístupu stavebního úřadu ve věci NSS 2 As 26/2017), ale že tyto důvody také uspokojivým způsobem i objasnil. Soud má za to, že z ústního jednání ze dne 24. 4. 2023 dostatečně vyplynulo, že se strany sporu (žalobkyně i stavebník) shodly, že důvodem opožděné realizace plynovodu je nevyřešený soukromoprávní spor mezi nimi ohledně způsobu a výše náhrady za budoucí zřízení věcného břemene k dotčené části žalobkynina pozemku. Nelze proto přijmout závěr, že by v řízení před stavebním úřadem dostatečně nevyšly najevo důvody, proč byla žádost o prodloužení platnosti podávána.

42. Tyto důvody navíc musely být žalobkyni zjevně dobře známy ještě před ústním jednáním u stavebního úřadu, tj. před datem 24. 4. 2023. V této souvislosti soud nemůže přehlížet výsledek svého vlastního doplňujícího dokazování provedeného ve věci 51 A 69/2023 (viz odst. 41 až 49 prvního rozsudku), v němž byl relativně podrobně zkoumán průběh komunikace mezi žalobkyní a stavebníkem v období od srpna 2021 do února 2023 (v rámci uvedeného období proběhlo dne 27. 10. 2022 také úplně první ústní jednání u stavebního úřadu; srov. odst. 3 výše), přičemž z této komunikace jednoznačně vyplynulo, že ještě před podáním žádosti ze dne 10. 2. 2023 zde soukromoprávní spor existoval a jeho řešení prostou a jednoduchou dohodou skutečně nebylo možné. V kontextu těchto předchozích skutkových zjištění soud plně přisvědčuje stavebníkovi, že nejpozději při ústním jednání konaném dne 24. 4. 2023 u stavebního úřadu muselo být všem zúčastněným (a tedy i žalobkyni) zcela zřejmé, že důvodem podání žádosti ze dne 10. 2. 2023 byly neshody mezi žalobkyní a stavebníkem a jeho obava ze zmaření dosud vynaložených prostředků. V témže kontextu se jeví jako logické, že stavebník chtěl zahájit řízení o prodloužení platnosti územního rozhodnutí ještě před datem jejího uplynutí, za které tehdy považoval datum 31. 7. 2023, neboť vycházel z původního sdělení stavebního úřadu, že právní moc územního rozhodnutí nastala dne 31. 7. 2021 (skutečnost, že se stavební úřad zmýlil a že právní moc územního rozhodnutí správně nastala až dne 26. 1. 2023, vyšla najevo na základě závěrů prvního rozsudku, což ale nelze stavebníkovi přikládat k tíži).

43. Dle soudu lze přitom existenci soukromoprávního sporu ve spojení s blížícím se koncem platnosti územního rozhodnutí považovat za dostatečně relevantní důvod k tomu, aby žádosti o prodloužení platnosti bylo vyhověno. Soud se naproti tomu nemůže ztotožnit s argumentací žalobkyně, že nedosažení soukromoprávního titulu nemůže být důvodem pro prodloužení doby platnosti územního rozhodnutí. Shora citovaná judikatura (viz výše odst. 38 tohoto rozsudku) kategoricky nevyloučila, že by soukromoprávní spor či komplikované majetkové vypořádání nemohly představovat důvod pro prodloužení platnosti územního (či jiného povolovacího) rozhodnutí, za jádro problému však považovala předchozí laxní přístup žadatele, na který navazuje pouze formální žádost a následovalo paušální vyhovění ze strany tamního stavebního úřadu (srov. odst. 24 rozsudku NSS 2 As 26/2017). V nyní posuzované věci však stavebník rozhodně nepřistupoval k věci laxně, neboť minimálně od srpna 2021 vyjednával s žalobkyní ohledně majetkového vypořádání za účelem realizace územního rozhodnutí, a stejně tak se zde ani stavební úřad nespokojil s prostým textem žádosti ze dne 10. 2. 2023, ale nařídil ve věci ústní jednání za účelem vyjasnění důvodů jejího podání i za účelem pokusu o nalezení dohody mezi účastníky (opět viz průběh jednání ze

dne 24. 4. 2023). Rozdíly oproti případu řešeném ve věci NSS 2 As 26/2017 jsou tudíž diametrální.

44. Soud konečně nemůže přehlédnout, že žalobkyně na jednu stranu tvrdí, že důvody stavebníkovy žádosti jsou nedostatečné, ale na druhou stranu si tyto důvody sama zčásti spekulativně domýšlí a proti takto domyšleným důvodům následně argumentuje. To se týká zejména těch částí, v nichž žalobkyně bez dalšího dovozuje, že stavebník nepřikládal stavbě plynovodu význam před jinými záměry a že měl doložit, proč mu jeho majetkové poměry neumožňují plynovod realizovat. Tato žalobkynina tvrzení jsou však zjevně v rozporu s tím, co bylo zaznamenáno při ústním jednání u stavebního úřadu dne 24. 3. 2024, ale též s obsahem její komunikace se stavebníkem z období od srpna 2021 do února 2023 (viz odst. 41 až 49 prvního rozsudku). Z nich totiž vyplývá přesný opak, tedy že stavebník přikládal realizaci plynovodu značný význam a že mu ji jeho majetkové poměry zjevně umožňovaly, a že právě proto nejpozději v srpnu 2021 vstoupil do komunikace s žalobkyní za účelem dosažení dohody ohledně způsobu a výše náhrady za dotčení jejího pozemku. Jak přitom bylo uvedeno výše, právě obava z nedosažení dohody do doby uplynutí platnosti územního rozhodnutí motivovala stavebníka k tomu, aby požádal o prodloužení této platnosti. Ostatně i při jednání na stavebním úřadě dne 24. 4. 2023 se obě strany shodly, že důvodem opožděné realizace plynovodu je soukromoprávní spor, proto lze sotva stavebníkovi vyčítat, že ke své žádosti nedokládal další dokumenty týkající se např. jeho finanční situace či projektových priorit.

45. Soud přitom shledal za nadbytečné provádět důkaz přílohami od žalobkyně i stavebníka, v nichž jsou obsaženy listiny mající zachycovat průběh jednání mezi nimi od srpna 2021. Jde totiž téměř o stejné dokumenty, jimiž soud prováděl dokazování již ve věci 51 A 69/2023 (viz odst. 41 až 49 prvního rozsudku). Šlo by tudíž v zásadě jen o reprízu dokazování, které u zdejšího soudu již proběhlo v rámci jednání konaném dne 18. 12. 2023, jemuž byli přítomni žalobkyně, žalovaný i stavebník (pouze s rozdílem v procesních rolích, neboť žalobkyně tehdy měla postavení osoby zúčastněné a stavebník měl postavení žalobce). Ostatně prováděl-li soud v předchozí věci 51 A 69/2023 sám dokazování a následně zrušil první rozhodnutí žalovaného, pak s ohledem na § 78 odst. 6 s. ř. s. nebylo ani povinností správních orgánů tyto důkazy znovu provádět (srov. Kocourek, T. § 78. In: Kühn, Z., Kocourek, T. a kol. *Soudní řád správní. Komentář.* Praha: Wolters Kluwer ČR, 2019, s. 656-657), a tím spíše je tedy nyní nemusí nyní znovu provádět ani soud v řízení o navazující žalobě. Konečně nelze pominout, že proti závěrům prvního rozsudku se žádná ze stran procesně odpovídajícím způsobem nebránila (resp. žalobkyně tak učinila, nicméně včasným nezaplacením soudního poplatku za kasační stížnost si sama zmařila možnost korekce skutkových či právních závěrů prvního rozsudku; srov. odst. 7 výše).

46. Byl-li v průběhu řízení před stavebním úřadem dostatečně patrný důvod, proč bylo o prodloužení platnosti územního rozhodnutí ze strany stavebníka žádáno, nelze stavebnímu úřadu vytýkat, že v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí tento důvod explicitně nerozvinul a k důvodům vyhovění pouze obecně konstatoval, že plynovod je stavbou ve veřejném zájmu vyplývajícím z energetického zákona, přičemž u těchto staveb lze v případě nedosažení dohody s vlastníkem podle § 58 odst. 1 a odst. 2 energetického zákona ve veřejném zájmu přistoupit i ke zřízení věcného břemene. Soud konstatuje, že proti uvedenému nelze mít zásadních výhrad, neboť v kontextu problémů se získáním soukromoprávního titulu bylo možno v daném případě vzít v úvahu i možnost vyvlastnění ve veřejném zájmu pro účely předvídané energetickým zákonem, zvlášť za situace, kdy na

zmiňovaný veřejný zájem ve smyslu energetického zákona (a v něm uvedenou povinnost provozovatele distribuční soustavy podat návrh na vyvlastnění v případě nedosažení dohody s vlastníkem; srov. § 59 odst. 1 tohoto zákona) upozorňoval i sám stavebník při jednání dne 24. 4. 2023. Vzhledem k obsahu žalobkyní uplatněných odvolacích námitek obdobně nelze vytýkat žalovanému, že na zmiňované odůvodnění stavebního úřadu navázal tím, že stavebník byl z důvodu neuzavření smlouvy k tomuto nucen pro dosažení soukromoprávního titulu potřebného pro realizaci plynovodu a že lze předpokládat vedení vyvlastňovacího řízení, kvůli němuž je třeba platnost územního rozhodnutí prodloužit (viz druhý odstavec na str. 6 napadeného rozhodnutí). Soud proto uzavírá, že nemůže souhlasit s žalobkyní ani v tom, že by důvody pro vyhovění žádosti nebyly patrné ani z obsahu napadeného či prvostupňového rozhodnutí.

VI. Závěr a náklady řízení

47. S ohledem na uvedené soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.; výrok I).

48. O nákladech řízení účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému pak žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II).

49. Osoba zúčastněná na řízení má podle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Soud však osobě zúčastněné na řízení neuložil žádnou povinnost, a proto jí nárok na náhradu nákladů řízení nepřiznal (výrok III).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 12. července 2024

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: Mgr. E. M.